

Alaca Karanlık Kuşağında Mevsim Karakıştı

– AliKemal · 11 Mayıs 2016

İç dünya o gece çok sıcaktı. Termometreler 39.9 C derecede adeta takılı kalmıştı.

Cümle erkeklik sıfatlarıma bürünerek açtım bağrımdaki düğmeleri çatır çutur, bir yağmur ormanını andıran göğüs kıllarımı ortaya çıkarttım. Tüm zombileri yiyip yutmaya amade bir iştah ile zıpladım Alacakaranlık Kuşağına. Alacakaranlık Kuşakları hep vampirlerin, hortlakların malı olacak değildi ya, anasını satayım!

Alaca Karanlık Kuşağında mevsim kara kıştı. Lapa lapa kar yağıyordu. Ortalık nedense sis denilen beyaz renkli dumanlarla örtülüydü, ilaç için lazım olsa bir gram kara duman bulamazdınız, öyle yani! Biliyorsunuz, kara kış denilince, kara renkli bir kış kastedilmez. Tam tersine kast edilen her yerin beyaza kestiği bir kıştır. Her yerin bembeyaz olduğu bir ortama 'kara' diyebilen bu insanoğlundan nefret ediyordum.

Karnım çok açtı. Vücudumun ayakuçlarındaki tırnaklardan tepesindeki birkaç tel saça kadar her uzvu istem dışı bir titremeyle sarsılmaya başlamıştı. Isıtarak titremeler önlenebilir miydi? Ya ıslatarak? Bunlara dair laboratuvar test sonuçları yoktu elimde, hemen bir laboratuvar bulmalıydım. Bu umutla yürümeye başladım. Yürüdüm. Yürüdüm. Cebimde param yoktu. Tanıdık birine denk gelsem de hem yol sorsam, hem de borç para istesem diye geçiriyordum. Bazen bir şeyi istersiniz, hemen gerçekleşiverir de, keşke daha iyi bir şey isteseymişim, dersiniz ya, o an başıma o geldi. Evet! Karşımda bana doğru yürüyerek gelmekte olan babam beliriverdi ve ben, keşke daha iyi birini dileseydim, dedim. Tam yüz yüze geliyorduk ki, birden arkasından biri seslenmiş gibi ters yüz dönüp gitmeye başlamasın mı? Tıpkı çocukken yaptığı gibi; üç çocuğuyla beraber annemi de böyle arkasına bile bakmadan bırakarak çekip gitmişti. Şuraya bak! Meğer zombi olmak içinmiş o kaçıışı...

Arkasından seslendim. "Baba!..."

İyice hızlandı. Ben de hızlandım tabii ki! Diz kapaklarıma kadar gömüle devrile öyle bir yürüyüşüm vardı ki, görenler de zombi kovalamıyorum, zombilerden kaçıyorum sanırdı.

Arada seslenmeyi de ihmal etmiyordum. "Kaçmasana beee!..."

Başını bir çevirip baktı, sonra aralarda bir yerlere saptı. Ben de peşinden... Hazır, babamı bulmuşum, bırakır mıyım hiç? O hızlandı, ben hızlandım. Birden nasıl oldu, anlayamadım; ayağım kayınca yüzü kapak düştüm. Kaçmasın diye çabuk çabuk toparlanmaya çalışırken bir de baktım ki, yok olmuş. Arkasından, "gittiğin istikameti tespit ettim aslanım! Elimden kurtulamazsın!" diye seslenerek

mecburen geri döndüm.

Yolda açık bir kapıya denk geldim. Kapıdan dışarıya doğru siyah değil, ama siyah gibi bir duman çıkıyordu. Beyazdan başka bir renk görmenin mutluluğu içinde içeri girdim. İçerde Temel Reisin üstü başı perişan dev adam versiyonu; belki de bizatihi temel reisin ta kendisi. Zombileştikten sonra ıspanak yemeyi bırakarak et yemeye başlayıp devleşmiş olamaz mı yani? Olur oluuurrr... Bal gibi oluuurrr... Akan sular, sularda durur...

Kabadayılık raconları keserek, "Ateşin var mı ağam?" diye sordum.

Ağzındaki dev bir pipoyu düşürmemeyi başararak, "Var ulan!" dedi.

Çizgi filmlerde cırtlak bir ses çıkartmasına alışık olduğumuz Temel Reis'in bu defa sesi top mermisi gibi gümlediği için çok korktum. Korkmanın onda dokuzu altına etmek, onda biri de erkeklığe pok sürdürmemektir. Bu havalarda, ben de ona, "Kaç derece ulan?" diye sordum.

Beni azarlayabilmek için, "Yazının en başında, Termometreler 39.9 C derecede adeta takılı kalmıştı, diye yazmışsın ya zibidi!" diye kızdı. Ne kadar kızarsa kızsın o derecede soğuyordu da!

"Adın ne senin bakiyim?" diye azarlar gibi adını sorunca;

Bana, " Tek gözlü dev Zombirator," dedi. Yok, hayır, bana demedi, yani benim adım Tek gözlü dev Zombirator olmadığı için bana Tek gözlü dev Zombirator demedi, kendine Tek gözlü dev Zombirator dedi. Kendine kendini demedi, hayır, anlatamıyorum ama, bana dedi, ben dedi, Tek gözlü dev Zombirator'üm dedi, ben derken kendini kastetti tabii... Neyse, ben anlatamadım ama siz anlamışsınızdır nasıl olsa ne dediğimi. Sonra, piposundan çıkan o siyahımsı renkli dumanın içinde duman olarak yanıma geldi ve damardan bir şarkı söylemeye başladı.

"İiiissyyaaannn..."

Damarımın tüm çeperlerinden bu şarkının ekolanan yansımaları duyulmaktaydı. Saatlerce! Günlerce!

Bir ara koşa koşa kurt adam geldi. Bir tane yalanım varsa, şerefsizim, namussuzum, arka bacaklarının arasındaki alt takımlarında altından imal edilmiş kırmızı kurdeleli bir altın madalyon takılıydı. Ben madalyonun kerametini çözebilmek için düşünmeye başlamıştım ki, o popomu yalamaya başladı. Yaladı, yaladı, sonra tam da yaladığı yere bir şey daldırdı. Yok, altın madalyonlu şeyini değil; o yerinde sakince duruyordu. Hem onu daldıracak olsa sıfırdan bir delik niye imal etsin ki, az yanda hazırı durup durmaktaydı.

Bir yudum rakı alıp, kısa bir gök gürültüsü efekti çatırdattıktan sonra, "İsyan" şarkısını sürdüren Tek gözlü dev Zombirator, "bu kadar ateşlisiyle hiç karşılaşmamıştım," dedi.

Kurt Adam ise büyük bir öz güvenle, "ben onun ateşini aldım, merak etme sen," diye karşılık verdi.

Evet, evet, inanılmaz bir gerçek! Ateşimi almıştı. Hızla soğumaya başlamıştım. Üşümekten donmuştum ya, ne yaptıysa yapmış, ama canımı acıtmadan yapıp çekip gitmişti. Yalanma sırasında hava kompresörlerim yağ kaçırmışlardı, irin kokuyorlardı. Kurt Adam'ı dahi tiksindirecek kadar kötü bir koku.

Tepkileyemediğim edilgenliğim suskunluğunu sürdürürken, suskunluğu olmayan mırıldanmalar duyuldu. Kendimi bizimkilerin ayininde gibi hissettim. Evet, dua mırıldanmalarıydı kulağıma gelen mırıldanmalar...

Onlara, "ben neredeyim böyle?" diye sıradan, basit bir soru yöneltmemeye karşın, onlar;

"Döndü! Döndü!" diye haykırıp çığlıklar atmaya başladılar.

İçlerinden karım olduğunu söyleyen Gargamel tipli bir dişi, beni kucaklayıp öpmeye yeltendi. Ben ise kendimi öptürmemek için direnmeye başladım ve hemen Alacakaranlık Kuşağına geri döndüm.

Tam o an karşı kaldırımdaki dondurmacı dükkânını fark ettim. Koskoca Alacakaranlık kuşağında küçücük bir dondurmacı dükkânının ne işi var diye düşünme düşünme koşmaya başladım. Benim koştuğumu gören dondurmacı dükkânı da kaçmaya başlamasın mı? Yakaladım tabii ki! Benden kim kaçıp da kurtulabilmiş şimdiye kadar da o kurtulacakmış? Ama ve lakin yakaladığımda gördüm ki, o bir dondurmacı dükkânı değilmiş, ama ne dükkânı imiş, belli değilmiş... Belki de dondurma imalathanesiymiş, beni imal edişinden anladım. Şekerimi biraz fazla kaçırmıştı ya, olsun varsın, tatlı biri olmayı hep tercih etmişimdir.

Çok koşmaktan çok nefes nefese kalmıştım. Gargamel'in dişili nefes alamaz durumda bir zavallıyla karşılaşmış olmanın kolaylığıyla mutlu yalamaların lezzetinde bir dondurma yemeye başlamıştı ki, tekrar,

"Nereden dönmüştüm ki?" diye sorduğumu hatırlıyorum.

"Alacakaranlık Kuşağından!"

Alacakaranlık Kuşağını zombilerin işgalinde tuttukları sığınaklar toplamı sanırdım. Oysaki yalnızlıktı zombilerin işgalinde tutulan toplam.

Gözlerimin önündeki alaca karanlığı yavaş yavaş dağıtarak görme duyumu yeniden kazandım. Etrafımda, yeşil tulum elbiseli, maskeli kadınlar vardı. Birden anladım ki, bir hastanenin bir yoğun bakım servisindeydim.

Neysel ki, sıcak nefesli uhrevi duaların ne kadar da geçerli olduğu realitesiyle donmuştum yeniden dolunaya; her zamanki gibi devam edecek mütevazi yaşamım yanı başımdaydı, dua sahibi dostlara minnettarlığını dillendirerek...